

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

PEIDUPAIK

Originaali tiitel:

Nora Roberts

Hideaway

2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev teos on väljamõeldis. Kõik romaanis kirjeldatud tegelaskujud, organisatsioonid ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või kasutusel fiktiivselt.

Tõlkinud Ketlin Tamm

Toimetanud Kai Simson

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Nora Roberts

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B01391321

ISBN 978-9949-82-713-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu vere- ja hingesugulastele.

Esimene osa

KAOTATUD SÜÜTUS

Tütred on ägedad.

– J. M. BARRIE

Väike laps armastab igäüht, mu sõbrad, ja on loomult
armas – kuni midagi juhtub.

– FLANNERY O'CONNOR

Esimene peatükk

Big Sur, 2001

KUI ÜHEKSAKÜMNE KAHE aastane Liam Sullivan magamise ajal oma voodis abikaasa kõrval suri, olles kuuskümmend viis aastat koos olnud, jäi maailm teda leinama.

Ikoon oli lahkunud.

Clare'i krahvkonnas Glendree küla lähedal roheliste küngaste ja põldude vahel väikeses maamajas sündinud poiss oli Seamus ja Ailish Sullivani seitsmes ja viimane laps. Vaesematel aegadel nälga kogenuna ei unustanud ta iialgi ema tehtud saiavormi maitset – ega käelaksu, kui oli selle ära teeninud.

Ta oli kaotanud Esimeses maailmasõjas onu ja vanima venna ning leinanud õde, kes oli surnud teise lapse sünnitamisel juba enne kaheksateistkümnendat eluaastat.

Juba varasest east saadik oli ta kontimurdvat tööd teinud – Kuu-nimelise hobusega põldu kündnud. Ta oli õppinud lammast pügama, talle tapma, lehma lüpsma ja kivimüüri ehitama.

Ning terve pika elu jooksul mäletas ta õhtuid, mil pere istus tule ümber – sellega kaasnenud turbasuitsulõhna, ema ingellikku lauluhäält ja kuidas isa viiulit mängides naeratas emale.

Ja tantsimist.

Poisikesena oli ta vahel pubis laulmisega mõne penni teeninud, samal ajal kui kohalikud õlut kummutasid ning põllumajandusest ja poliitikast vestlesid. Tema kõlav tenor tõi inimestele pisarad silma ja kui ta tantsu löi, tõstsid tema liikuv keha ja kiired osavad jalad pealtvaatajate tuju.

Ta unistas millestki enamast kui põllu kündmisest, lehmälüpsmisest või Glendree väikeses pubis kogutud pennidest.

Veidi enne kuueteistkümnendat sünnipäeva lahkus ta kodust, taskus mõned Iiri naelad. Ta sõitis koos teiste õnneotsijatega kitsukeses laeva-

ruumis üle Atlandi ookeani. Kui laev tormi käes hüples ja kõikus ning õhus oli tunda okse- ja hirmulehka, rõõmustas Liam oma raudse tervise üle.

Ta kirjutas kodustele kohusetundlikult kirju, mille plaanis merereisi lõpus teele saata, ning lõbustas kaasreisijaid laulmise ja tantsimisega.

Ta flirtis ja vahetas innukaid suudlusi Corki päritolu linalakk Maryga, kes reisis Brooklynnisse, et uhkes majas teenijannana tööle asuda.

Ta seisis koos Maryga jaheda värskes õhus – lõpuks ometi värskes õhk – ja nägi suursugust daami tõrvikut kõrgel hoidmas. Oli tunne, et elu saab tõeliselt hoo sisse.

Nii palju värve, helisid ja liikumist, nii palju inimesi kokku litsutud. Ta oli tulnud oma sünni- ja lapseõlvkodust rohkem kui ookeani kaugusele, mõtles ta. Lausa uude maailma.

See oli nüüdsest tema maailm.

Ta pidi lihunike rajoonis ema venna Michael Donahue juurde lihuniku õpipoisiks minema. Seal võeti ta soojalt ja kallistustega vastu ning ta sai endale voodikoha toas, mida jagas kahe nõoga. Kuigi ta õppis juba mõne nädalaga selle töö helisid ja lõhnu vihkama, teenis ta niiviisi elamisraha.

Ja ikkagi unistas ta millestki enamast.

Millest täpsemalt, selgus alles siis, kui ta esimest korda oma raskelt teenitud raha kulutas ja linalakk Mary kinno viis. Ta nägi hõbedasel ekraanil täielikku maagiat, midagi ennekuulmatut, maailma, kus olid olemas kõikvõimalikud hüved.

Tol hetkel ei eksisteerinud luusaagide ja lihakirveste helisid. Isegi kaunis Mary hääbus tagaplaanile, kui Liam ekraanimaailma sukeldus.

Kaunid naised, kangelaslikud mehed, draama, rõõm. Uuesti maa peale tulles märkas ta ümberringi publiku lummatud näoilmeid, pisaraid, naeru ja aplausi.

See ongi toit näljasele, tekk külmunule, valgus rikutud hingele, mõtles ta.

Vähem kui aasta pärast New Yorgi nägemist laevatekilt, jättis ta selle linna seljataha ning liikus läände.

Ta rändas läbi riigi, imestades selle suuruse, vahelduvate vaatamisväärsuste ja aastaaegade üle. Ta magas põldudel, heinaküünides ja baaride tagaruumides, vahetades oma lauluhäält ulualuse vastu.

Ühe öö veetis ta koguni vanglas, kui oli Wichita-nimelises paigas kakluse sattunud.

Ta õppis rongiga jänest sõitma ja politseid vältima ning – nagu ta oma karjääri jooksul arvukates intervjuudes rõhutas – elas ääretult seiklusriikast elu.

Pärast ligi kaks aastat kestnud reisimist märkas ta suurt valget silti „HOLLYWOODLAND“ ning töötas endale, et leiab sealt raha ja kuulsuse.

Ta elas oma teravast mõistusest, heast häälest ja tugevusest. Mõistuse abil kauples ta end filmistuudiotele võtteplatse ehitama ja töötamise ajal lõõritas laulda. Ta esitas kõiki nähtud stseene ja harjutas erinevaid aktsente, mida oli kuulnud reisil idast läände.

Helifilmid muutsid kõike, mistõttu tuli hakata helistuudioid ehitama. Näitlejad, keda Liam oli tummfilmides imetlenud, olid kriiskavate või kõmisevate häältega, mistõttu filmitähed põlesid läbi ja kukkusid.

Liami õnnepäev saabus siis, kui üks režissöör kuulis teda töö ajal laulmas – just seda viisijuppi, millega kunagine tummfilmitäht pidi muusikalises stseenis oma südamedaami võluma.

Liam teadis väga hästi, et see näitleja ei oska põrmugi laulda ning ta oli pealt kuulnud, et võttemeeskond kaalus hääledublandi kasutamist. Liam pidi lihtsalt õigel ajal õiges kohas viibima, et ise selleks dublandiks saada.

Tema nägu ei pruukinud ekraanile ilmuda, kuid tema hääel kõitis publikut. See avas talle ukse.

Ta sai pisirolli, kus tõi kuuldavale oma esimese repliigi.

Ehitusplokkidest said trepiastmed, millele Sullivani töökus, andekus ja väsimatu energilisus hoogu juurde andsid.

Tema, Clare'ist pärit maapoiss, sai endale agendi ja töölepingu ning alustas kuldajastu Hollywoodis aastakümnete ja põlvkondade pikkust karjääri.

Oma Rosemaryga tutvus ta siis, kui koos krapsaka ja armastatud Rosemary Ryaniga muusikalises osales – see oli esimene viiest filmist, mille nad elu jooksul koos tegid. Filmistuudio varustas kõmuveerge lugudega nende armastusest, kuid see polnudki vajalik.

Nad abiellusid vähem kui aasta pärast esimest kohtumist. Mesinädalad peeti Iirimaal – noorpaar külastas nii Liami peret kui ka Rosemary peret Mayos.

Nad ehitasid Beverly Hillsi suurejoonelise ja uhke kodu ning said poja ja tütre.

Nad ostsid Big Suris maatüki, sest sarnaselt nende armulooga oli tege- mist armastusega esimesest silmapilgust. Nende ehitatud merevaatega maja sai nimeks Sullivani puhkepaik. Sellest kujunes algul nende pelgu- paik ja aastate jooksul pigem kodu.

Nende poeg Hugh oli tõestus sellest, et Sullivan ja Ryani anne on päritav – lapstähedest sirgus pikapeale täiskasvanud filmikangelane. Tütar Maureen valis aga New Yorgi ja Broadway.

Hugh kinkis oma vanematele esimese pojapoja veidi enne seda, kui tema abikaasa ja elu armastus Montana võtteplatsilt naastes lennuõnne- tuses hukkus.

See pojapoeg pidi juba varsti uue Sullivanina ekraanile astuma.

Liami ja Rosemary lapselaps Aidan leidis oma elu armastuse siidiste blondide kiharatega iluduse Charlotte Duponti juurest, kellega tegi sära- vad pulmad (pulmapeo eksklusiivfotod avaldati ajakirjas People) ning ostis oma pruudile Holmby Hillsi häärberi. Ja kinkis Liamile pojapojatütre.

Neljanda põlvkonna Sullivan sai nimeks Caitlyn. Caitlyn Ryan Sulli- vanist sai paugupealt Hollywoodi lemmiklaps, kui ta tegi aasta ja üheksa kuu vanusena filmidebüüdi ulaka kosjasobitajast mudilasena filmis „Kas issi loob pere?“.

Asjaolu, et väike Cate enamiku filmikriitikute arvates täiskasvanud peategelased üle trumpas (sealhulgas oma ema, kes oli naissoost huvi- objekt), külvab mõningates ringkondades ohutunnet.

See võinuks jääda tema viimaseks puberteedieelseks tähesäraks, kuid vanavanaisa pakkus kuueaastast Cate'i mängima vaba hingega Mary Kate'i „Donovani unelmas“. Tüdruk veetis kuus nädalat Iirimaal võtte- platsil ning jagas ekraani isa, vanaisa, vanavanaisa ja vanavanaemaga.

Ta esitas oma repliike läänepoolse krahvkonna aktsendiga, justkui olekski seal sündinud.

Film, mis osutus kriitikute lemmikuks ja tõi palju raha sisse, jäi Liam Sullivanil viimaseks. Ühes vähestest intervjuudest, mida ta eluõhtul andis, istudes õitsva ploomipuu all, taustaks igavikuliselt lainetav Vaikne ookean, tunnistas ta, et oli sarnaselt Donovaniga näinud oma unelma täitumist. Ta oli osalenud filmis koos naisega, keda oli armastanud kuus aastakümnet, koos oma poiste Hugh' ja Aidaniga ning oma lapselapse- lapsest päikesekiire Cate'iga.

Tema sõnul olid filmid pakkunud talle suurimaid seiklusi ja talle tun- dus, et see on täiuslik kork tema elu džinnipudelile.

Ühel jahedal päikesepaistelisel veebruarikuu pärastlõunal, kolm nädalat pärast Liami surma, kogunesid tema lesk, sugulased ja aastatega kogunenud arvukad sõbrad Big Suri häärberisse, et – nagu Rosemary rõhutas – tähistada hästi ja täisväärtuslikult elatud elu.

Los Angeleses oli peetud ametlik laternate ja ülistuskõnedega matusetseremoonia, kuid sinne üritus oli mõeldud Liami pakutud rõõmu mälestamiseks.

Peeti kõnesid, räägiti lõbusaid lugusid, valati pisaraid. Kõlas muusika ja naer, toas ja õues mängivate laste kilked. Pakuti sööke, viskit ja veini.

Rosemary, kelle juuksed olid valged nagu lumi Santa Lucia mäetippudel, istus päeva hakul pisut väsinuna koosviibimistoa suure kivikamina ees. Seal jälgis ta lapsi, kelle noored kondid naersid krõbeda talvekülma üle, ja taamalt paistvat merd.

Ta haaras oma poja Hugh' käest, kes tema kõrvale istus. „Kas peaksid mind hulluks vanamooriks, kui ütleksin, et tunnetan teda ikka veel, justkui oleks ta siinsamas minu kõrval?“

Tema hääl helises samamoodi, nagu oli helisenud tema abikaasal.

„Miks peaksin, kui minagi tunnetan teda?“

Rosemary pöördus poja poole, tema valged juuksed olid ilu ja mugavuse pärast lühikeseks lõigatud ning säravrohelised silmad naeratasid. „Sinu õde peaks meid mõlemaid hulluks. Kuidas ma suutsin sünnitada nii praktilise meelega lapse kui Maureen?“

Rosemary võttis poja toodud tee ja kergitas kulmu. „Kas siin sees on viskit?“

„Ma tunnen oma ema.“

„Tõsijutt, mu poeg, aga sa ei tea kõike.“

Rosemary rüüpas teed ja ohkas. Ta uuris poja nägu. Isaga ääretult sarnane, mõtles ta. Neetult nägus iirlane. Tema kullakalli poja juustes oli ohtralt hõbehalli ning silmad särasid ikka veel sinisisiselt.